

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Theologiæ Speculativæ Scholasticis Prælectionibus Et Exercitiis Accommodatæ Libri IV

Haunold, Christoph

Ingolstadii, 1678

XCIII. An Confessio Informis tamen possit esse Valida.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-82733](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-82733)

omitti possunt] Ceterum, etiam si Catechismus Rom. l. c. exigat expressionem circumstantiarum intra eandem speciem notabiliter aggravantium, eatenus tantum exigeret, quatenus & quando id esset alicui poenitenti necessarium ad finem, quem his Verbis eidem medio necessario praeiussit. [Est etiam in confessione summa illa cura & diligentia adhibenda, quam in rebus gravissimis ponere solemus, omnique studium ita eo conferendum est, ut sanemus animae Vulnera, & NB. peccati radices evellamus.]

CONTROVERSIA XCIII.

CONFESSIO INFORMIS

An tamen possit esse Valida.

423. Negavit P. Haunoldus lib. 4. n. 997. Licet autem S. Thomas q. 9. supplementi. 2. 1. qui desumptus est ex 4. dist. 17. q. 3. a. 4. q. 1. videatur aperte affirmare; tamen postea 4. dist. 23. q. 1. a. 4. q. 2. in C. assignans discrimen, & rationem, cur sola Extrema Unctio fiat per formam Deprecatoriam, ita loquitur. [Quia hoc Sacramentum non habet aliquem effectum, qui semper ex Operatione Ministri consequatur, omnibus, quae sunt de essentia Sacramenti rite peractis, sicut character in Baptismo & Confirmatione, & transubstantiatio in Eucharistia, & remissio peccati in Poenitentia, existente contritione, quae est de essentia Sacramenti poenitentiae, non videtur de essentia huius Sacramenti: & ideo in hoc Sacramento non potest esse forma indicativi modi, sicut in praedictis Sacramentis.] Quibus Verbis putant quidam graves Doctores, inter quos numerari meretur P. Haunoldus, Angelicum Magistrum destituisse a priori sententia, eo quod ab Extrema Unctione, quae non semper ex operatione Ministri habet aliquem effectum, Poenitentia juxta S. D. distinguatur per hoc, quod ex illa semper sequatur effectus, scilicet Remissio peccati, existente contritione, quae est de essentia poenitentiae, adeoque existente Sacramento, per partem suam essentialem completo, ac Valido.

424. Verum, etiam transmissa mente S. Thomae, locum hic habet illa exceptio ac limitatio testimonij, ab Adversario thes. 80. relati, ubi ex Innocentio VI. dixit, doctrinam S. Thomae praeter ceteris, excepta Canonica, habere Veritatem: Subsumo. Atqui P. Haunoldus suam Sententiam probat ex doctrina Canonica Concilij Florentini, ac Tridentini, quorum utrumque duobus saeculis est posterius S. Aquinate: Adversarius autem suam sententiam fundat unice in doctrina S. Thomae, destituti autoritate

dictorum Conciliorum: cum tamen praefens Controversia, non ex Ratione, sed potius ex intentione, & Institutione Christi, per Ecclesiam nobis manifestanda, decidi possit, quod occasione subnascentium haereticum per praedicta Concilia clarius & expressius Ecclesia creditur praestitisse. Nam Concilium Flor. in decreto Eugenij §. Quartum. pro materia constitutiva Poenitentiae requirit Actus poenitentis, in tres partes distinctos: quarum prima, inquit, est cordis contritio, ad quam pertinet, ut doleat de peccato commisso, cum proposito, non peccandi de cetero. Quae Verba denotant propositum universale, sicut sunt prolata universaliter, vi cuius homo ita averlatur omne peccatum, ut cum ea aversione non tantum non esset coniungibile ullum peccatum mortale deinceps ponendum, sed ut saltem sit Virtualis detestatio omnis peccati antecedenter commissi, utpote non committendi, si universale propositum in nullis circumstantiis peccandi, quale a Flor. exigitur, tunc extiterit. Subsumit P. Haunoldus. Atqui talis Virtualis detestatio omnis peccati praeteriti, etiam ignorati, inclusa in proposito universali ad Valorem poenitentiae Sacramentalis requisito, semper etiam sufficit ad fructum absolutionis; ergo Sacramentum poenitentiae nunquam potest esse validum, & infructuosum, seu ex dilatione fructus Informe.

425. Concilium Tridentinum, sess. 14. cap. 5. haereticis, propter impossibilitatem semper confitendi omnia peccata mortalia, obicientibus ex necessitate confitendi omnia mortalia commissa, saepe eventurum, ut Sacramentum valore & fructu suo destitueretur, ostendens hoc nunquam eventurum, modo praestentur omnia, quae ab Ecclesia ex institutione Christi exiguntur, respondet: *Constat enim nihil aliud in Ecclesia a poenitentibus exigi, (tam ad fructum, quam quoad Valorem) quam ut postquam quicquid diligenter se excusserit, ea peccata confiteatur, quibus si Dominum mortaliter offenderit meminerit.* Reliqua autem peccata, quae diligenter cogitanti non occurrunt, in universum in eadem confessione NB. inclusa esse intelliguntur, pro quibus (vi doloris, aut propositi universalis ad Valorem poenitentiae Christo requisiti) fideliter cum propheta dicimus, *ab Occulis meis munda me Domine.* Subsumitur P. Haunoldus. Atqui si talis dolor & propositum requiruntur ad Valorem, vi cuius etiam peccata non occurrentia memoriae semper sunt inclusa, & vi cuius hoc ipso, quod ad valorem detur sufficiens dolor ac propositum, semper fideliter cum propheta dicimus, *ab occulis meis munda me Domine*: tunc Sacramentum poenitentiae nunquam potest esse validum, et tamen infructuosum. Ergo etiam iuxta Trid. Sacramentum poenitentiae nunquam potest esse validum ac infructuosum. Unde rectius S. Thomam

Thomam ex loco posterius citato P. Haunoldus juxta sententiam Ecclesie Traditioni conformiorem explicat.

CONTROVERSIA XCI.V.

IMPEDIMENTUM VOTI.

An dirimat Matrimonium propter Solennitatem Iure Naturali, vel an Ecclesiastico tantum introductam.

426. **P** Haunoldus lib. 3. Instit. Theolog. n. 319. affirmativam responsionem Juris duntaxat Ecclesiastici, merito securus est expressam declarationem Bonifacii VII. cap. un. de Voto & Voti Redemptione. Cui ipse S. Thomas, qui pluribus annis ante Bonifacium scripsit, & solennitatem professionis Religioſæ q. 53. a. 2. supplementi, desumpti ex 4. dist. 38. q. 1. a. 3. q. 3. in Corp. Juris Divini ac Naturalis esse asseruit, & 2. 2. q. 88. a. 11. etiam à Summo Pont. indispensablem affirmavit, Viri tantisper prolongata utique subscripsisset; quia textus Pontificis non potest absque maxima violentia, & responsionis ad propositam questionem impertinentia, explicari de solennitate accidentali, cum non de hac, sed de essentiali quaestio fuerit instituta, & consequenter eidem fuerit accommodanda responsio, prout etiam factum esse ex Verbis Capituli est manifestum, quæ ita sonant: [Quod Votum debeat dici solenne, ac ad dirimendum matrimonium efficax, (solennitas autem accidentalis non habet hanc efficaciam) nos consulere voluisti. Nos igitur attendentes, quod Voti solennitas NB. ex sola constitutione Ecclesie est inventa: matrimonij verò Vinculum ab ipso Ecclesie Capite rerum omnium Conditor, ipsum in Paradiso, & in statu Innocentie, instituyente, Unionem, & indissolubilitatem acceperit: præsentis declarandum duximus Oraculo Sanctionis, illud solum Votum debere dici solenne, quantum ad post contractum matrimonium dirimendum, quod solennizatum fuerit per susceptionem S. Ordinis, aut per Professionem expressam, vel tacitam, factam alicui de Religionibus per Sedem Apostolicam approbatis.] Ecce! quaestio proposita ab Episcopo Biterrensi, particula igitur relata ad statum quaestionis, particula Attendentes, quæ denotat attentionem ad solennitatem diremptivam Matrimonij, particula Professionem tacitam, factæ scilicet absque solennitate accidentali, aperte denotant Professionem solennem solennitate substantiali; & tamen de hac loquens dicit Pontifex,

quod Voti solennitas ex sola constitutione Ecclesie est inventa.

427. Quam Opinionem Pontificij Juris interpretes Omnes sequuntur, inquit Azor lib. 12. cap. 6. nominatim citans Innocentium Hostiensem, Archidiaconum, Joannem Andream, Abbatem, Ancharanum, Cardinalem, Francum, Felinum, & inter Theologos Scotum, Hentium, Paludanum, Cajetanum, Medinam, Angelum, Palacium, Rosellam, Astensem. Plures videri possunt apud Sanchez lib. de Matrimonio disp. 25. n. 2. quos ipse sequitur in fine n. 7. & disp. 26. n. 2. quos rursus approbat n. 4. in fine. Vnde quando cap. cum ad Monasterium de statu Monachorum, dicitur: [Abdicatio proprietatis, sicut & custodia Castitatis, ad annexa Regula Monachali, ut adversus eam ne Summus quidem Pontifex possit licentiam indulgere.] passim intelligunt D. D. inquit Vallenſis, Canonista Celeberrimus, ibidem [remanente statu Monachali, seu Religioso, cui repugnat habere aliquid proprium, prout eo nomine significatur Dominium, & usus independens ab arbitrio superioris.] Itaque P. Haunoldus rursus laudabiliter, & juxta V. Congregationis nostræ Gen. Decret. 41. Reg. 1. de Solennitate Votorum expressam Constitutionem, (quod Decretum Adversarius in ult. theſi non rectè Canonis nomine allegavit, sicut ex Tridentino; ut rem noto exemplo declarem, non rectè Canonem pro Cap. citaret) Doctrinam Canonicam prætulit doctrinæ Angelici Doctoris, ætate illius posteriorem, alioquin etiam à S. S. Canonum observatissimo Magistro amplexandam.

CONTROVERSIA XCV.

CONCLUSIO.

An hac ab Adversario ex suis Theſibus rectè sit deducta.

428. **A**dversarius ita concludit. [Has Theſes contra se Haunoldus approbavit eo ipso, quod postquam lib. 3. Theol. specul. n. 113. dixerat: Motiva Credibilitatis non habere meram rationem Autoritatis humane, sed esse revera testificationem & locutionem Divinam: deinde n. 121. hæc subdiderit formalia: Sed quid multis opus est autoritatibus? unus instar omnium sit Angelicus Thomas.] Verum, huic Conclusioni deest præcipua Præmissa, nempe, quod hæc Theſes sint Theſes & Doctrina Angelici Thomæ: si enim hujus moderatissimi stylum, & modum, plerumque, tacito nomine ac modestissime refutandi Doctores catholicos, nullà acerba nota-

E e x

605